

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

De virgine occultè violata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

CAPUT V.

§. I. De Stupro.

IN *Methodo Conf.* lib.2. cap. 7. §. 8. sic habes: Stuprum est Concubitus Viri cum virgine femina, eadem repugnante: Quare ea consentiente ex probabilissima sententia, est simplex fornicatio. Vnde sequitur statum virginis non esse necesse in Confessione explicare, virgine consentiente; quem, illa repugnante, explicare oportebit.

2. Pari ratione sodomitica copula cum eadem consentiente, est mera sodomia: Vnde nec ibi status virginis est declarandus.

3. Cum se virgo polluit, vel delectatur, &c. non facit nisi peccatum mollicitie, de quo dixi cap. 1. §. 1. num. 5. nam propterea suam virginitatem explicare non obligabitur.

4. Ad expediendam Confessionem facit, scire obligationem, quam contrahit stuprator. Dico ergo. Cum virgo defloratur, ipsa consentiente, nihil nec ei, nec parentibus debet deflorator. Ita Less. lib.2. cap. 10. dub. 1. At si vi, vel fraude, promissione virginem quis defloraverit, an tenetur, vel dotare, vel ducere, ac solvere quod promissit. Ita idem *ibid.*

§. II. *Additio.*

De Virgine occulte violata.

AMittitur, sive à Mare, sive à Femina irreparabiliter virginitas per voluntariam seminis effusionem, seu decihonem, etiam sine exteriore procuremente; Vt probat Caiet. 2. questione 152. artic. 1. contra Marr. de Magistr. apud Less. lib.2. cap. 2. num. 120. sed id est coram Deo: nam secundum statum, & quoad existimationem humanam in muliere amittitur virginitas per corruptionem, seu fractionem claustrum virginis. De utraque amissione aliquid est hic afferendum.

2. Quoad primum: Monialis, quæ ante professionem; vel consecrationem, se voluntarie polluit, quamvis amittat, ut dictum est, virginitatem secundum virtutem; Amen cum non amittat secundum statum, quia integro virginali claustro gaudet, nulle indiget dispensatione ad profitendum, & ad velum suscipiendum, solum virginibus concessum. Et propter eandem rationem, eadem potest sine scrupulo accipere legatum solis virginibus relictum, sequæ ut nubat, virginem pronuntiare, &c.

3. Quoad secundum: Virginem occulte in claustro violatam, se non posse ingerere ad petendum consecrationis velum, etiam si ex hoc infamiam consecuturæ, docet Azor. p. 3. lib. 3. c. 12. Bonac. de matr. q. 4. p. 17. n. 4. alios afferens: at posse Officia propria virginis exercere, imò se offerre ad illa, ne infametur; quia (inquit Azor. *ibid.*) instituta Ecclesiastica non obligant cum tanto rigore. Verum, pace Azorij doctissimi Viri, hæc ratio probat etiam posse, in simili periculo infamæ, non solum in prædicta Officia se ingerere, sed etiam petere consecrationis velum, ut tenet, citato Suar. Pell. cap. 3. de monialib. num. 78. quia pariter id ex instituto est Ecclesiastico.

4. A legatis tamen relictis solis virginibus excluditur Sanchez, lib. 7. de matr. disp. 91. num. 4. in conscientia, hæc in claustro violata; secus enim servaretur Testatoris voluntas, nisi forte, ni illud acceptet, infamæ gravis periculum subeat; sed tunc debet secreto reddere ei, cui illud competit, vel eius distributoribus, &c. Quod si in aliquo casu, ad acquirendum aliquid, requiratur, ut Virgo sit; sed ut ea excludatur, necessaria sit sententia Iudicis: tunc poterit occulte violata

potest provocare, ut petat. Ita Sanch. lib. 9. matr. d. 8. num. 12. quidquid dicat Texeda apud Dian. p. 9. tom. 8. res. 32. Innocentis, inquam, non si alter consensit ad cum incestum, vel uterque similem incestum commisit; uterque amittit ius. Ita Sanch. lib. 9. matr. d. 31. num. 2. & d. 27. num. 3. imò d. 28. num. 2. 5. quare pater potest petere, vel reddere. An possit enim petere, quando videt sibi imminere periculum incontinentiæ? con- dicit Quiraduenas, tract. 9. singul. 12. saltem quando commode dispensationem petere nequit, & periculum est in mora. Sed puto cum communi sententia, non sequitur Diana part. 9. tract. 8. res. 34. non esse concedendum: quia sunt alia remedia vincendi tenta-

tionem. Dispensat autem huic pœnæ Episcopus, ex Sanchez, lib. 8. matr. d. 12. numer. 10. & 11. Confessus Cruciatæ, *ibid.* numer. 16. Privilegiati Regulares, *ibid.* disput. 16. de qua re in tractatu de Matrimonio. Illud cum Castro Palao, tom. 1. tract. 2. disput. 1. de leg. part. 17. num. præsertim 8. doceo, satis esse probabile, & tutum, non incurri hanc pœnam ab eo Coniuge, qui nescivit eiusmodi accessum ad confanguineam sui Coniugis, esse specialiter ab Ecclesia prohibendum; vel quamvis id sciverit, ignorabat esse huic incestui annexam prohibitionem petendi debitum. Ratio brevis est, quia hæc est pœna ex delicto; quam incurrit ab eo, qui inculpabiliter eam ignorat, æquum non est.

Secunda pœna: Huic Coniugi incestuoso non licet per Canones, mortuo altero Coniuge, cum vlla alia, seu vilo alio amplius matrimonium contrahere sine dispensatione, idque in pœnam sui delicti. Sed certe id non est in usu, ex Navar. Sanch. lib. 7. matr. d. 7. n. 8. quare sine scrupulo poterit nunc ad secundas sine dispensatione transire.

Sed occurrit adhuc advertendum tertium, An sciatur, si sit incestus in aliquo loco castus reservatus, intelligatur eiusmodi esse ille, quod seminat vito, non seminat femina, vel hac seminante, de nequam.

Respondeo. Communiter ab Auctoribus, Bauci de cas. res. casu 3. creditur, esse reservatus, quia iam copula videtur consummata. Sed Verricelli tr. 4. quæst. 27. n. 8. putat, non esse censendum reservatum, quia reservatio (nisi expresse contrarium exprimat) semper intelligitur de completo scelere, at dictum scelus est quidem completa feminatio ex parte illius, qui seminat, non vero completus incestus; quia non concutit utriusque seminis commixtio, unde oritur affinitas. Hæc ille. Sed certe non video, quomodo ille non sit completus incestus ex parte seminantis; qui inrevertetur per suam completam seminationem se gignit cum consanguinea, vel affine, cur igitur non erit reservatus, si reservatus est incestus absolute. Ille aliter, qui non seminat, ideo non committit casum reservatum; quia, ex parte sua, non est completus incestus. Et licet adsit in ipso cooperatio cum incestu completo alterius, supponimus tamen esse reservatum incestum, non vero cooperationem ad illum. Quid, si sit dubium, an ille alter seminaverit? Respondeo, multo magis erit reservatus, ut ex se patet. Imò item Verricelli in hoc nobiscum sentit ex eo principio; quia præsumptio semper est, quod uterque seminaverit: fori autem externus, & internus non discrepant, nisi quando contraria veritas certa est, non vero quando est dubia, ex Menochio, lib. 4. præf. 83. num. 62. Molin. tom. 1. d. 197. fol. 3. Sanchez, in summ. lib. 1. cap. 10. num. 13.

violata illud ante sententiam acquirere, quia sententia petit Virginem esse publicè, vel certe non occultè violatam. Dixi (excluditur à Sanchez): nam esse etiam probabile reputatam communiter virginem, licet occultè violatam, posse acquirere tale legatum p. d. l. *superius* dictum est.

5. Quid de Matrimonio? puella signaculo Virginitatis occultè fessio, peccatne medicamentis, aliisque mediis naviter utatur, quo defectum illum calet, atque ut virgo Matrimonio collocetur? Respondeo, si probabiliter iudicet fore, ut futurus Maritus nunquam hoc vitium cognoscat, nec ipsam, nec Parentes ad oculatorem cooperantes peccaturos. Ita Bonac. 8. Dec. pr. d. 10. q. 1. num. 8. Sanch. lib. 6. de matr. d. 27. n. 8. & 9. Nav. c. inter verba, concl. 1. coroll. 16. n. 60. Ratio est, quia nullum infertur viro damnum, nec puella propriè dicitur sic mentiri, dum enim illis mediis vitatur, non id agit animo alterum decipiendi, sed animo suum vitium quod manifestare non obligatur, occultandi. Verum, si iudicet fore, ut defectum veniat in viri notitiam, qui illud ægerimè ferat, peccabit graviter contra Charitatem; hoc enim modo præfert occasionem innumeris malis, & præsertim magnæ discordiæ toto ferè vitæ tempore inter ipsam, maritumque. Nota illud (ægerimè ferat.) Huc reduco, si quis sileat se morbo Gallico laborare, quo sit periculum inficiendi incautum vxorem, &c.

6. Non tamen puto violatam illam peccaturam contra Iustitiam; quia non solent Coniuges vitia, quæ habent manifestare, & sicuti Maritus sua occulta non manifestat, ita nec sua patefacere tenebitur Vxor. Adde esse nimis intolerabile, obligare puellam ad se infamandam, vel ad abstinendum à nuptiis, vel ad nubendum hominibus infimæ sortis. Nec est par ratio de contractu venditionis, in quo vitia occulta rei venditæ manifestare modo infra dicendo necessarium est: non, inquam, est par ratio, quia in contractu Matrimonij consuetudo fert, ut sicuti Vir sine iniustitia sua vitia occulta (abstrahendo ab illis, quæ Vxor inficiunt) non propalat, ita non manifestet sua, quantum est ex vi Iustitiæ, Mulier: quæ consuetudo non est in venditionibus.

§. III. De obligatione Stupratoris.

1. Stylum nunc admoveamus ad explicandam obligationem restitutionis, à stupro derivantem. De qua satis, strictim dictum modo est §. 1. num. 4. Pro ea ergo, ut ordinatim procedamus, nominasse oportet, stupratorem posse, Primò virginem volentem, & consentientem deflorare; Secundò vi, metu, similique iniuria; Tertio cum promissione Matrimonij. De singulis seorsim.

2. Pro certo autem suppono. Primò, si nullum damnum deflorata virgo passa est, ad nihil tenet defloratorem. Cum enim huius tota obligatio, de qua tunc agimus, oriatur ex damno facto: hoc non existente evanescit obligatio. Ita Less. Valsq. Turrian. apud de Lugo. lib. 1. de iust. d. 12. num. 16. Hinc si deflorata etiam per vim, bene deinde, & iuxta suum statum nupit; ad nihil obligatur Deflorator: Nam nec pro apertione claustrum aliquid debet, quia hoc malum est irreparabile, & alterius ordinis; nec ob dotem datam à Parentibus, hæc enim semper danda erat, &c. si tamen propter periculum non bene nubendi aliquid virgini dedit deflorator, quamvis illa deinde optimè nupit; poterit in conscientia virgo illud retinere, quia periculum non nubendi pretio fuit æstimabile.

3. Secundò, si virgo liberè remittit, liber erit deflorator: Neque enim requiritur consensus Patris, vel alterius; quia sui corporis, quoad hoc, domina est quæcunque Mulier.

4. Tertio, in foro externo, etiam si nullum damnum virgo passa sit, si tamen vi oppressa fuerit, Raptoris

pœnas incurrit Stuprator, de quibus vide Lessium lib. 2. dub. 9. num. 66. & 68. & Azor. p. 3. lib. 1. c. 13. & c. 14. nos aliquid tangemus cap. 6. §. 2. num. 9. Quid, si virgo violavit, sed nunc non habet, unde refarciatur, nec modo possit reficere, nisi eam ducendo, obligabitur ne illam ducat? Respondeo, ad id obligari per se, dicitur de Lugo, lib. 6. resp. dub. 29. quem vide.

Deflorator virginis, eadem consentiente, quid debeat?

5. Jam vero his positis, communis est Recentiorum sententia, defloratorem puellæ ex eiusdem puellæ consensu, nihil in conscientia debere, nec puellæ, nec parentibus, propter rationem num. 3. dictam. Ipsi vero puellam peccare contra charitatem in Patrem, & in suam aliqui honestam familiam, si publicè peccet ac Patris confurbatio notabilis prævideatur, communem esse doctrinam. Ita DD. cit. & passim.

6. Illa explicatione indiget dictum Recentiorum sententia. Nam si puella occultè consensit, tu verò crime propalasti, ad restitutionem damni teneris; quia si causa iniusta infamationis, unde aliquid damni puellæ emerit, esse supponimus. Idem propter similitudinem puto, si iis modis sollicitates invitam, quibus facile, ut vrbem credatur ea assensum præbuisse: ut de nocte per fenestras ad eius cubiculum penetrare tentares: At verò apud eiusdem puellæ templum committentem à longe comitari, aspicere, salutare, &c. sunt ex se eadem modis, qui infamationem causant. Ideo hæc displicere honestæ puellæ facile quilibet eximare valet, nisi fortè ita sepe, & in his circumstantiis hæc fiant; ut meritò consensum suspicari invitet puella alij possint.

7. Dixi autem num. 5. (nihil debere in conscientia) nam in foro externo, qui defloravit virginem, eam valentem, cogitur à Iudice eam dotare; lege sic habentis, ut notavit Lessius, lib. 2. cap. 7. n. 44. propter hoc num. commune.

Quæstio incidens: An virgo pro primo usu sui corporis possit aliquid amplius pretij petere.

Vbi:

An accepta ob turpem causam sine restituenda?

8. Illud hic per occasionem sciscitabitur aliquis, An virgo licite possit pro usu primo sui corporis mercedem accipere? Quis aut plus, quam accipere solet alij præstituta? Tertio, quæ mensurâ eiusmodi pretium, ut sit iustum, eadem exposcere tutè valeat. Ut hæc quæstiones lucem habeant, altius res est repetenda; & examinandum, An pro quolibet turpi lucro accipi pretium licitè possit; nam deinde ad has difficultates de virginis commodiùs descendemus.

9. Et quidem regulam universalem sic statuo, et Azor. p. 3. lib. 4. cap. 2. 1. Molin. tract. 2. disp. 82. Valent. g. 4. de Iustitia part. 5. §. 2. quæstioncula 5. Salon. contr. 4. c. 3. Less. lib. 2. cap. 1. 4. dub. 8. & cap. 18. dub. 3. Valsq. de iust. §. 3. cap. 7. Dian. t. 1. p. 2. tract. 16. res. 3. 8. alios citans, de Lugo tom. 1. de iust. d. 18. sect. 3. Dicastill. lib. 2. tract. 2. de iust. d. 6. dub. 1. Quoties pretij traditio ex parte dantis, vel receptio ex parte recipientis, vel utraque ex parte virtutis, quæ ex ratione sui turpis, & illicita contra Iustitiam, toties ultra peccatum, est obligatio restituendi. Quoties verò ipsa receptio est illicita, & peccaminosa contra alias virtutes, quamvis item peccatum antea fuerit contra easdem virtutes, imò & antea peccatum fuerit contra Iustitiam; tamen si ipsa receptio non est contra eandem Iustitiæ virtutem: tunc licitè post impletam conditionem potest recipi pretium, & retineri sine obligatione restituendi. Ratio fundamentalis regulæ est, quia obligatio restituendi non oritur nisi